

1. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 7. juni 2026, kl.10.30

Tekst: Lukasevangeliet 12, 13-21

Salmer: 290; 692; 616; 41;469, v.8; 723

Gud – tak fordi du giver os liv - også i døden. Amen.

Filminstruktøren Lars von Trier var som barn meget ængstelig - bange for alt fra atomkrig til blindtarmsbetændelse. Og hans forældre var ikke dem, der pakkede tingene ind, så når han ved sengetid spurgte: *Mor, skal jeg dø i nat?* så svarede hun: *Muligheden er meget lille – men selvfølgelig er den der.* Angsten for døden har måske været den dybeste inspirationskilde i Lars von Triers verdensberømte filmkunst? Og angsten sidder i os alle, for vi vinder aldrig over døden! Vi ved end ikke hvad døden *er*; vi ved kun, at den sætter punktum for alt det, vi kender. Vi kender kun det vi *har* – og ved at vi har så kort tid, og det kan gøre os griske og begærlige: Vi vil have så meget ud af livet som muligt! Da min mor fik sin uhelbredelige kræftdiagnose, spurgte hun lægen, hvor længe hun havde igen? Han svarede, at det i hvert fald ikke var *lige nu* du skal dø. *Nåhh* – sagde min mor –

1. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

jamen, det er jo bare fordi der er nogen ting, man gerne vil nå ... Jeg spurgte hende så siden, hvad det var, hun gerne ville nå? *Nåhh* – sagde hun – *jamen det er jo bare at være sammen med jer!* Den rige bonde, som Jesus fortæller om, fik ikke nogen forvarsel: *Det var lige nu* han skulle dø – og indse, at der ikke er nogen lommer i den sidste skjorte! Den rige bonde havde *meget* at sige farvel til – men havde han mon også *nogen* at sige farvel til? Vi hører ham kun snakke med sig selv om sig selv og sin egen succes. Havde han nogen, der ville holde hans hånd til det sidste? Men *selv* om vi så også *er* så heldige at have nogen der vil dét – så kan heller ikke *de* sikre os imod afslutningen og det ukendte. *Men: Vi* har alligevel noget, som den rige bonde *ikke* havde! Vi har *et levende håb* om, at Jesus Kristus ville være der og holde os i hånden – og ikke *kun* til det sidste men også tværs igennem døden og helt ind til evigt liv hos Gud! Det vi har hørt om Jesus giver os håb om, at han vil hjælpe os igennem – også helt uanset hvordan vi har brug vores kostbare tid på jorden. Om vi egoistisk har skrabet til os på andres bekostning, eller bare af frygt har gjort alt for at beskytte os selv og vores nærmeste

1. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

imod det forfærdeligste. Uanset om vi har én ven eller hundrede eller slet *ingen* venner har, der vil komme til vores begravelse. Uanset hvad, så *vil* Gud os – lige så tåbelige som vi kan være! Vi kan ikke selv sikre os imod døden – men Kristus har allerede sikret os fribillet til det evige liv! Og troen på *Guds* generøsitet overfor os giver lidt modspil til vores griskhed: Vi *behøver* måske ikke knuge hænderne så hårdt om alt vores eget? For når døden kommer, så afbryder Gud vores indre kværnende samtale med os selv om vores frygt for ikke at slå til – og Gud bryder ind med sit: *Så er det nu, mit elskede barn - kom hjem!* Og vi skal intet have med os, intet betale – Gud har alt og Han vil dele det hele med os. *Skal jeg dø i nat?* Ingen ved det – men bevidstheden om, at *muligheden selvfølgelig er der* kan lære os at *leve* taknemligt over alt det, der kommer gratis til os fra Gud og fra andre mennesker – åbne os for livets gaver lige fra musik og fuglesang til kirkekaffe og fælles gråd og latter. Ja, en dag skal vi dø – men alle de andre dage skal vi ikke! *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således nu og altid og i al evighed. Amen.*